Povlsen: Af de Ændringer, der ere foretagne i Landstinget i den højtærede Kultusministers Lovforslag om Menighedsraad, have de, der hidrøre fra Højre i Landstinget, ikke stor Interesse i Øjeblikket. Der er ikke mindste Udsigt til, at de kunne gennemføres. Den højtærede Minister vil selvfølgelig ikke tage imod Lovforslaget med disse Ændringer. Man maa beundre den Energi, hvormed han vedblivende fremsætter disse Forslag Gang efter Gang. Desværre er jeg noget bange for, at de staa lidt i Forbindelse med, at der indenfor Kredse, som staa Regeringsvenstre meget nær, ikke saa sjældent lyder Røster, der opmuntre Forhaabningerne indenfor Højre om en Kirkeforfatning. Det lød fra Regeringspartiets Ordfører i Landstinget, at man maatte huske paa, at Menighedsraad var den første Begyndelse til en Kirkeforfatning. Man kan desværre ikke nægte, at denne Udtalelse i høj Grad opmuntrer det Haab, som stadig lever og faar Udtryk fra Højres Side. Men i Øjeblikket ere disse Ændringer ganske uden Interesse, og større Interesse have heller ikke de Ændringer, som stamme fra det gejstlige Medlem af Landstinget og et frikonservativt Medlem. De have heller ikke stor Sandsynlighed for at vinde Tilslutning i det høje Folketing.

Derimod have de Ændringer, der stamme fra et Mindretal, som bestod af Regeringsvenstre og to Medlemmer dels af Højre, dels af det frikonservative Parti, langt mere Interesse, og jeg maa med det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) i høj Grad beklage, at de pege i konservativ Retning. Det gælder Ændringerne til § 4, hvorved man søger at vanskeliggøre Adgangen til kirkelig Valgret ved de skriftlige Erklæringer, som fordres. Jeg mener, at man burde gøre Adgangen til kirkelig Valgret saa let som muligt, og Kravet derom har lydt gentagne Gange fra frisindede kirkelige Kredse i den allerseneste Tid. Jeg skal minde om det vældige Møde i Fyns Forsamlingshus den 10. Januar og om Mødet fornylig i Vejle, hvor man netop har stillet Krav om fuld Valgret uden Garantier af nogen Art, hverken kirkelige eller andre, ud over dem, som ogsaa krævedes af det radikale Venstre og Socialdemokraterne i Fjor. Man skulde tro, at de Røster, som lyde fra disse Møder, maatte finde Genklang i det høje Folketing, og jeg har derfor det Haab, at man kan komme til en ændret Affattelse af denne § 4 om Valgretsbetingelserne.

Saa er der Ændringen i § 11, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) ogsaa omtalte, hvor man har indsat Udtrykket „evangelisk-luthersk.“ I Stedet for Ordene „danske Folkekirke“ har man ønsket, at der skulde staa „vor danske evangelisk-lutherske Folkekirke“. Jeg beklager i høj Grad denne Ændring. Man kan kalde den ganske uskyldig og vise hen til, at der staar i Grundlovens § 3: „Den evangelisk-lutherske Kirke er den danske Folkekirke“. Det er jo sandt, men man mærker Hensigten og bliver forstemt. Man maa huske paa, at denne Ændring skal ses paa Baggrund af hele den Bevægelse, som er rejst i den senere Tid i vort Land for, som det hedder, at hævde vor Folkekirkes evangelisk-lutherske Karakter. Det mener man ikke kan ske paa anden Maade end ved, at man sætter ved Magtsprog rationalistiske og rationaliserende Præster ud af Folkekirken, selv om deres Sognemenigheder ønske nok saa meget at beholde dem. Med andre Ord, man vil give „evangelisk-luthersk“ en Betydning, det aldeles ikke har i Grundlovens § 3. Jeg er sikker paa, at de, der have sat det ind i Grundlovens § 3, have ikke tænkt sig, at det skulde nærmere defineres ved den danske Folkekirkes symbolske Skrifter. Vi maa huske paa, at det er en Mand som Professor H. N. Clausen, som stod som en af de første Talsmænd for Udtrykket „evangelisk-luthersk“. Hvis man opfattede det paa den Maade, som man nu fra visse Sider vil, vilde han med det samme være lukket ude af den Folkekirke; den Mulighed kan vel ikke tænkes. Nej, man var i 1848 ganske klar over, at Udtrykket „evangelisk-luthersk“ ikke maatte tages paa denne haardhændede Vis, som værende bestemt ved de symbolske Bøger; man var klar over, at saaledes forstaaet vilde det fuldstændig knuse den danske Folkekirke. Naar man derfor nu vil have „evangelisk-luthersk“ sat ind med den Bagtanke, at man ikke vil taale rationaliserende Præster i den danske Folkekirke, mener jeg, der bestemt maa protesteres derimod, og det tør hævdes, at „evangelisk-luthersk“ aldrig kan opfattes paa anden Vis end saaledes, som det staar i Grundlovens § 3, og i fuldstændig Overensstemmelse med den Udtalelse, hvormed Kultusministeren begrundede, at Pastor Arboe-Rasmussen af Skibsted-Kongsted stod paa Folkekirkens Grund. Jeg mener, det er ganske rigtigt, at han staar paa den Grund, som „evangelisk-luthersk“ ifølge Grundlovens § 3 lægger under vor Folkekirke, og vor